

ŽELJKO JOVANOVIĆ

Veselo i tužno

Aleksandar Popović „Sablja dimiskija“, režija Goran Šušljik, produkcija Ustanova kulture „Vuk Karadžić“ i Kulturni centar Pančeva

Zanimljivije od pitanja da li se dela Aleksandra Popovića u dovoljnoj meri igraju na scena naših pozorišta jeste zašto se retko izvode ako je to naravno tačno. Prema trenutnom stanju stvari Popović se u Beogradu igra skoro kao i Nušić, možda više od Sterije, ali sigurno češće od Ljubomira Simovića. Igrati jednog pisca uvek je pitanje koje se tiče razloga zbog kojih se poseže za delom domaćeg pisca klasične vrednosti i drugo, šta jedna generacija umetnika želi da kaže o svom vremenu birajući konkretan naslov. Ako je Nušić komediograf naravi, Sterija komediograf satiričar, Simović slojeviti pisac, uslovno govoreći istorijske drame izuzetnog opusa, šta je u tom nizu Aleksandar Popović. Rodno mesto ovog pisca je jezik, potraga za skrivenim sadržajem izražen kroz ono što se često imenuje „jezičkim kalamburum“. I to je osnovni razlog zbog koga se dela Ace Popovića izbegavaju ali, iako se to ne bi reklo na prvi pogled, često igraju.

Da nije lako otkopčati skriveni smisao Popovićevih komada, kojih uzgred ima mnogo, počev od antologijskih kao što je „Mrešćenje šarana“ do najblaže rečeno čudnih, uverili smo se i na premijeri predstave „Sablja dimiskija“ u „Vuku“. Vrsni glumci pre svih Nebojša Glogovac, koga gledamo u za njega netipičnom komičarskom ostvarenju, uspeva da prodre u tajni smisao Popovićevog, na prvi pogled apsurdnog dijaloga, pridružuje mu se i Nikola Đuričko, koji je možda uneo malo više slobodnog tumačenja nego što lik Prijatelj Rada zahteva, dok je igra Marinka Madžgalja bila lapidarna taman koliko je potrebno za jedan ovakav zahvat.

No, i pored svega, nije najjasnije da li je osnovni razlog zbog kojeg je rađen ovaj komad, baš sada i na ovom mestu, bio u tome da su uvođenjem koreografije, citiranje jednog hita iz mjuzikla „Svit Čeriti“, Popovićevo pozorište pomeri prema muzičkom izrazu ili se oduzimanjem reči bivšem svešteniku Raspopu htelo začutati. U oba slučaja na delu je oksimoron, veselo i tužno, puno i malo, baš kao u delu Aleksandra Popovića.